

Кувратъ или *Кубратъ*. Какъ това име, основниятъ слогъ на което е *вратъ* или *братъ*, да не бъде славянско? Ср. Евпати Коловратъ, единъ рязанецъ, и чешката аристократска фамилия Коловратъ. Същиятъ корень се срѣща и въ началото на нѣкои славянски имена, напр. Вратиславъ или Братиславъ. Самото име Кувратъ може би да е съкратено отъ Колувратъ, т. е. Коловратъ. У Теофана срѣщаме варианта Кробатъ или Краватъ. Така (кровати) наричатъ Византийцитѣ хърватитѣ. Иловайскій напомня и старото руско име Курбатъ. Най-сетнѣ ако прѣдположимъ въ името старо юсово произношение (Къвратъ) получаваме Кунрадъ или Конрадъ, което се срѣща не у финитѣ, а у нѣмцитѣ и поляцитѣ (р. 209).

Телець. Да се доказва, че това име е славянско би било излишно. Ср. още името *Тель* съ нѣкои влахо-български грамоти и *Теля* (у Морошкина). Къмъ същия корень се отнася „конечно“ и името *Телерикъ*, което заедно съ Исперикъ потвърждава, че името на *икъ* не сѣ само нѣмски, а и славянски (р. 212).

Тербелъ или *Тереселъ*. Иловайскій не вижда никакво основание, да отфрля като Шафарика, славянството на това име. Константинъ багрянородни (De adm. imp. гл. 24.) тълкува че името на областта *Тервуния* или Тербуния значи „укрепено мѣсто“ (твърдини). Може би и личното име Тербелъ (Тервель) е отъ същия корень съ Тербуния. Съответната му форма въ старорускитѣ имена би била Тербило или Теребило, подобно на лѣтописното име *Твердило* (Теребиха, ср. Именословъ на Морошкина).

Умаръ (Оумаръ). Имаме доста имена, славянски и нѣмски, на *маръ* и *маръ*. При всичко това Шафарикъ го сближава съ арабското *Омаръ*. Но и въ тоя случай това име не би могло да служи за доказъ на турко-финския му произходъ.

Къмъ тия 12 имена, славянскитѣ характеръ на които, споредъ Иловайскій, е очевиденъ, могатъ да се прибавятъ още слѣднитѣ „съ славянскимъ отгѣнкомъ“ изъ извѣстния „именикъ“: *Гостунъ* (напомня легендарния руски Гостомыслъ и княза на бодричитѣ Гостомыслъ отъ IX в.), *Безмъръ* и *Сваръ* (вѣроятно отъ единъ корень съ името на славянина Сваруна у Агатия, а тоя Сваруна = руск. Сварно или Шварно), *Ирникъ* (съ обичния славянски умалителенъ суфиксъ). Споредъ именника Ирникъ живѣлъ 108 години и по това напомня източно-готския Ерманарикъ. Първата половина отъ послѣдното име напомня и рода *Ерми* (въ именника р. 216, заб.) Къмъ българскитѣ князески имена Иловайскій отнася и тия, които намираме въ историята на хунитѣ — Кутургур и Утургур: *Синио* (ср. *Синко* въ Игоревия договоръ), *Заберганъ* или *Заберга* (може да се сближи съ *Beurgus*, алански князь въ V в.) и *Сандилъ* или *Сандилхъ* (ако вземемъ въ смѣтка старото юсово произношение ще получимъ *Съдилъ* = чисто слав. *Судило* или *Судилко*) сложно Судиславъ, р. 215.¹⁾

Слѣдъ личнитѣ имена Иловайскій подлага на критика по същия начинъ и другитѣ думи, въ които „финоманитѣ“ съглеждатъ чуждъ елементъ: *бойлади*, *тарканъ*, *Конартикинъ*, *Вулий Тарканъ*. Но какъ

¹⁾ Славянска стихия съглежда Иловайскій и въ имената на тия българи, които се срѣщали въ дружинитѣ на Велизария и сѣ означени у Прокония подъ общото име хуни и *масети*: Айтвъ или Айтъ, у Менаандра, Анагай или Анагай (ср. съ Угаинъ въ Именника) и пр. р. 216. заб.